

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., a JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., ve věci

žalobce: **I. K.**, státní příslušnost x,
bytem P. L. 1083/4, V. M.
zastoupen advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované 2. 7. 2018, čj. MV-103033-4/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Platnost posledního pobytového oprávnění žalobce (dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – účast v právnické osobě) byla stanovena od 18. 7. 2011 do 17. 7. 2013. Dne 10. 7. 2013 žalobce podal na Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále

jen „Ministerstvo vnitra“) žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným než dosavadním účelem (zaměstnání) ve smyslu § 45 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Toto řízení bylo pravomocně ukončeno dne 27. 2. 2017.

2. Dne 2. 7. 2014 podal žalobce na Ministerstvu vnitra *žádost o prodloužení* platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě dle § 44a zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo vnitra řízení o této žádosti nejprve usnesením ze dne 28. 7. 2014 zastavilo, nicméně žalovaná rozhodnutím ze dne 9. 3. 2017 toto usnesení zrušila. Ke zrušení přistoupila z důvodu shledané nepřezkoumatelnosti, protože Ministerstvo vnitra se v odůvodnění nijak nezabývalo tím, že žalobce v době podání žádosti pobýval na území na základě fikce oprávněnosti pobytu vzniklé v důsledku žádosti podané 10. 7. 2013.
3. V navazujícím řízení Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 7. 6. 2017, čj. OAM-29212-10/DP-2014, řízení o žádosti žalobce zastavilo podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, jelikož *podal žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn*. Dospěla k závěru, že platnost povolení a fikci oprávněnosti pobytu nelze zaměňovat, přičemž žalobce byl povinen předmětnou žádost podat nejpozději do 4. 7. 2013 a podal ji o 363 dnů později. Žalovaná se s tímto názorem ztotožnila, podané odvolání napadeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí Ministerstva vnitra potvrdila.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Žalobce uvedl, že v době podání žádosti ze dne 2. 7. 2014 pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání v režimu ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Pokud jeho pobyt trval, byl oprávněn požádat o jeho prodloužení. Považoval za nelogické, aby v okamžiku, kdy se rozhodl ukončit zaměstnání, kvůli kterému podal dne 10. 7. 2013 žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem (zaměstnání), neměl možnost požádat o prodloužení stále trvajícího pobytu za účelem podnikání. Žalobce se rozhodl opět podnikat, jelikož jeho pracovní povolení končilo ke dni 17. 7. 2014. V důsledku postupu správních orgánů se dostal do bezvýchodné situace, jelikož v případě ztráty zaměstnání to pro něho znamená i ztrátu možnosti prodloužit pobyt za účelem podnikání.
5. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

III. Shrnutí vyjádření žalované

6. Žalovaná uvedla, že žalobce předmětnou žádostí reagoval na situaci, kdy mu byla Ministerstvem vnitra dne 24. 6. 2014 nepravomocně zamítnuta žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Zároveň plně setrvala na názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí a poukázala na to, že žalobce ani neuvedl a neprokázal žádný důvod, který by mu bránil ve včasném podání žádosti.
7. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), bez nařízení ústního jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

žalované, jakož i předcházející rozhodnutí Ministerstva vnitra včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.

9. Obsah a kvalita žaloby předurčuje obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78). V nynější věci žalobce svou argumentaci soustředil pouze na otázku *vlivu fikce platnosti* pobytového oprávnění (§ 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců – pro jednoznačnost je vhodné zmínit, že aplikované znění tohoto ustanovení bylo účinné do 17. 12. 2015) na *včasnost žádosti o prodloužení* doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce argumentoval zejména tím, že výklad zastávaný správními orgány vede k bezvýchodným situacím (jako v jeho případě), tudíž se jedná o výklad nelogický/nerozumný/nezákonný.
10. Mezi účastníky je nesporné (a zachycuje to i správní spis), že žalobce požádal dne 2. 7. 2014 o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, jehož platnost skončila již dne 17. 7. 2013. Zároveň je mezi nimi nesporné, že se na žalobce v době podání žádosti vztahovala v souladu s § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců fikce platnosti pobytového oprávnění (v důsledku žádosti podané dne 10. 7. 2013, resp. v důsledku pravomocně neukončeného správního řízení o této žádosti). Z těchto skutečností v nynějším řízení vychází i soud.
11. Řízení o předmětné žádosti žalobce bylo zastaveno dle ustanovení § 168 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, jelikož *žádost podal v době, kdy k tomu nebyl oprávněn*. Vzhledem k tomu, že řízení žalobce bylo ukončeno procesním rozhodnutím, soud může napadené rozhodnutí přezkoumat optikou uplatněných žalobních bodů pouze z toho pohledu, zda byly naplněny podmínky pro zastavení řízení z uvedeného důvodu.
12. Dle ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se na prodloužení dlouhodobého pobytu obdobně vztahuje mimo jiné i ustanovení § 47 tohoto zákona. Z toho lze výkladem dovodit, že žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu je cizinec oprávněn podat pouze v době platnosti pobytového oprávnění, o jehož prodloužení žádá, resp. nejdříve 90 dní a nejpozději 14 dní před uplynutím doby jeho platnosti. V nynějším řízení podal žalobce žádost o prodloužení téměř rok poté, co doba platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu uplynula, nicméně stále v době, kdy se toto povolení na základě fikce zakotvené v ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců považovalo za platné.
13. Soud se ztotožnil s výchozím argumentem žalované, jelikož fikci platného dlouhodobého pobytu skutečně nelze ztotožňovat s dlouhodobým pobytem řádně povoleným. K tomuto závěru ostatně na podkladě systematického a teleologického výkladu dospívá i judikatura správních soudů [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2016, čj. 3 Azs 96/2015-44, ze dne 22. 11. 2017, čj. 1 Azs 268/2017-22, (bod 23) a ze dne 29. 3. 2017, čj. 8 Azs 11/2017-32, (bod 18 a násl.)].
14. Pro závěr zdejšího soudu je rozhodující účel, ke kterému fikce platnosti pobytu (ne)má sloužit. Jedná se totiž o institut, který má pouze zajišťovat kontinuitu pobytu cizince na území České republiky do doby pravomocného rozhodnutí o jeho žádosti, naopak nemá představovat „alternativu“ k formálnímu prodloužení pobytového oprávnění. Tato fikce tedy působí tak, že pobyt cizince na území je po dobu její účinnosti stále oprávněný, nicméně dle názoru soudu má jiné kvality než řádně povolené pobytové oprávnění. To se projevuje například tím, že nelze žádat o její prodloužení.

15. Dlouhodobý pobyt, který žalobce požadoval prodloužit, tedy skutečně skočil již téměř rok před podáním žádosti o prodloužení. Vliv fikce v nynější věci spočívá pouze v tom, že žalobce byl i v době podání žádosti oprávněn pobývat na území České republiky.
16. Vzhledem k uvedenému je nasnadě, že i dle soudu žalobce žádost podal v době, kdy k tomu nebyl oprávněn, resp. šlo o žádost opožděnou a předmětný dlouhodobý pobyt již v dané době nebylo možné prodloužit.
17. Pokud žalobce poukazoval na bezvýchodnost své situace, tak soud uvádí, že okolnosti nynější věci svědčí o účelovosti této argumentace, a jako takovou ji soud odmítá. Z úřední činnosti je soudu známo, že žádost žalobce ze dne 10. 7. 2013 (o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání) byla zamítnuta s poukazem na existenci „jiné závažné překážky“ v podobě neplnění účelu předchozího pobytu po převážnou část doby [tyto skutečnosti jsou soudu (a ostatně i žalobci) známe, jelikož žalobce příslušné rozhodnutí u zdejšího soudu taktéž napadl správní žalobou, která byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 14. 5. 2019, čj. 52 A 52/2017-60]. Dále z rekapitulace uvedené v napadeném rozhodnutí vyplývá, že Ministerstvo vnitra onu původní žádost žalobce (nepravomocně) zamítlo dne 24. 6. 2014. I soud se tudíž domnívá, že podání žádosti ze dne 2. 7. 2014 bylo ze strany žalobce pouze reakcí na nepříznivý procesní vývoj v řízení o předchozí žádosti. Ačkoliv se žalobce snaží svůj krok odůvodnit tím, že mu brzy měla skončit platnost pracovního povolení a rozhodl se opět podnikat, soud ani této argumentaci neuvěřil. Toto hodnocení soudu vychází i ze skutečnosti, že žalobce v průběhu celého správního řízení nic takového neuváděl. I v případě, že by jeho tvrzení byla pravdivá (přičemž soud je opačného názoru), znemožnil tímto způsobem jakoukoliv adekvátní reakci správních orgánů na jím tvrzenou bezvýchodnost dané situace.

V. Závěr a náklady řízení

18. Po přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud shledal podanou žalobu nedůvodnou. Proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
19. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*
20. Žalobce neměl v řízení o žalobě úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované nevznikly náklady přesahující její běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. dubna 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.